

jež byly soudu známy a jím určeny v době vydání zrušovacího usnesení. Na vyrozumění povinného o výši těchto exekučních nákladů není závislým vznik věřitelova nároku na jich zaplacení a věřitele možno považovati za uspokojena ve smyslu § 40 ex. ř. první odstavec teprve tehdy, když zapraveny byly i veškeré vedlejší pohledávky. Z toho, že vkladné, jehož výši lze v tomto případě snadno zjistiti, ještě nebylo vyměřeno, nelze dovozovati, že ve smyslu § 40 ex. ř. vymáhající věřitelka byla uspokojena. Bylo na straně povinné, by aspoň nabídla po případě složila ve prospěch vymáhající věřitelky přiměřenou jistotu za vkladné, chtěla-li s úspěchem navrhnouti zrušení exekuce pro uspokojení vymáhající věřitelky. Jelikož v době rozhodnutí o zrušení návrhu povinná strana dluhovala straně vymáhající vkladné, neměl soud první exekuci podle § 40 ex. ř. zrušiti (srov. čís. 2554 sb. n. s.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatel domáhal se zrušení exekucí podle § 40 ex. ř., opíraje návrh o skutkovou okolnost, že čtyři exekučně vymáhané pohledávky vymáhající věřitelky byly jí úplně zaplacený. Než vymáhající věřitelka tento skutkový předpoklad použití § 40 ex. ř. popřela, prohlásivši ve svém vyjádření, že povinný jí dosud dluhuje poplatek za vkladné ze všech čtyř exekucí, dosud nevyměřený. V době, kdy exekuční soud rozhodoval o návrhu povinného, byl tudíž předpoklad úplného splnění veškerých závazků dlužníkůvých z titulů exekučních sporným a nebylo úkolem prvního soudu, by prováděl šetření o tom, zda a kolik povinný ještě dluhuje vymáhající věřitelce na vymáhaných pohledávkách, nýbrž bylo jeho návrh jako nevyhovující zákonnému předpokladu § 40 ex. ř. zamítnouti, jak se stalo napadeným usnesením, zvláště když případné obmezení exekuce nebylo navrhováno a nebylo v době, kdy první soud o návrhu rozhodoval, pro takové omezení potřebného skutkového podkladu.

Čís. 7896.

K povolení prozatímního opatření podle § 379 ex. ř. nestačí pouhá možnost škodlivého jednání dlužníkovy, nýbrž dlužno osvědčiti jeho pravděpodobnost. K osvědčení pravděpodobnosti nestačí o sobě nutnost vykonání rozsudku v cizině.

(Rozh. ze dne 22. března 1928, R I 192/28.)

Manželka domáhala se na manželi placení výživného a učinila návrh na dvojí prozatímní opatření, jednak placením výživného za sporu, jednak zákazem manželi, by nenakládal jednotlivými svými svršky, uloženými v tuzemsku u různých osob, a zákazem schovatelům těchto svršků, by je nevydali manželi. Toto druhé prozatímní opatření s o u d p r v é s t o l i c e povolil, r e k u r s n í s o u d zamítl návrh na vydání prozatímního opatření. N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

V žalobě, vznesené 6. února 1927 současně se žalobou o rozvod od stolu a lože, domáhá se stěžovatelka na svém manželu placení výživného 400 Kč měsíčně, a učinila návrh na dvojí prozatímní opatření. Opatření ta byla již prvním soudem správně od sebe rozlišena, neboť povolení každého z nich jest vázáno zákonem na jiné podmínky. Na prvním místě navrženým prozatímním opatřením mělo býti stěžovatelce za sporu o výživu přiřknuto prozatímní výživné 400 Kč měsíčně. Jest to tedy prozatímní opatření podle § 382 čis. 8 ex. ř., a povolení jeho jest vázáno na podmínky § 381 ex. ř. O tomto návrhu bylo rozhodnuto teprve po provedeném šetření, rozhodnutí nevešlo ještě v moc práva a nelze je nyní přezkoumávati. Ihned po podání návrhu bylo povoleno prvním soudem jenom druhé prozatímní opatření, a sice bylo ku zajištění nároku žalobkyně na výživu zakázáno žalovanému, by nenakládal jednotlivými svými svršky, uloženými v tuzemsku u různých osob, a schovatelům těchto svršků bylo zakázáno, by je vydali žalovanému. Tu jde o prozatímní opatření k zajištění peněžité pohledávky podle třetího odstavce § 379, čis. 2 a 3 ex. ř., povolení jeho jest vázáno na podmínky druhého odstavce § 379 ex. ř. Nehledíc k tomu, že podle § 389 ex. ř. musí již návrhovatelem býti udána výše pohledávky, jež má býti zajištěna, že tedy nemůže býti povoleno prozatímní opatření, jak stěžovatelka navrhla a první soud povolil, všeobecně k zajištění nároku na výživné, vyžaduje se v § 379 ex. ř., by byla osvědčena pravděpodobnost, že odpůrce bez povolení prozatímního opatření poškozením, zničením, zatajením neb zavlčením, zcizením neb jiným nakládáním předměty svého jmění, zvláště úmluvami s jinými osobami, zmaří neb značně stíží dobytí nároku. Nedostačuje pouhá možnost takového jednání dlužníkova, osvědčena musí býti pravděpodobnost. Ze srovnání doslovu § 379 ex. ř. s §§ 370 a 381 čis. 1 ex. ř. plyne dále, že k osvědčení pravděpodobnosti nestačí pouhá nutnost vykonání rozsudku v cizině. Stěžovatelka neodůvodnila ve svém návrhu nebezpečí, jež jí prý hrozí bez prozatímního opatření, ničím jiným, než že žalovaný bydlí v Holandsku, kde by také rozsudek musil býti vykonán. Pokud je v dovolacím rekursu odůvodňuje také ještě výroky žalovaného, že exekuce zmaří vystěhováním se do Anglie nebo do zámoří, nelze k tomuto novému odůvodnění přihlížeti, poněvadž jest nepřipustnou a mimo to i naprosto neosvědčenou novotou. Pro nedostatek osvědčení nebezpečí podle § 379 ex. ř. byl návrh na druhé prozatímní opatření rekursním soudem právem zamítnut, dovolací rekurs musil se minouti s úspěchem.

Čís. 7897.

§ 179 not. řádu nevztahuje se na případy, kde jest popírána platební povinnost.

(Rozh. ze dne 22. března 1928, R I 193/28.)